

Charlotte
Habersack

NEOTVIRÁT
!!!

MAGICKÉ!

NEOTVÍRAT
!!!

MAGICKE!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2021

Cover © Frédéric Bertrand, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1782-8 (pdf)

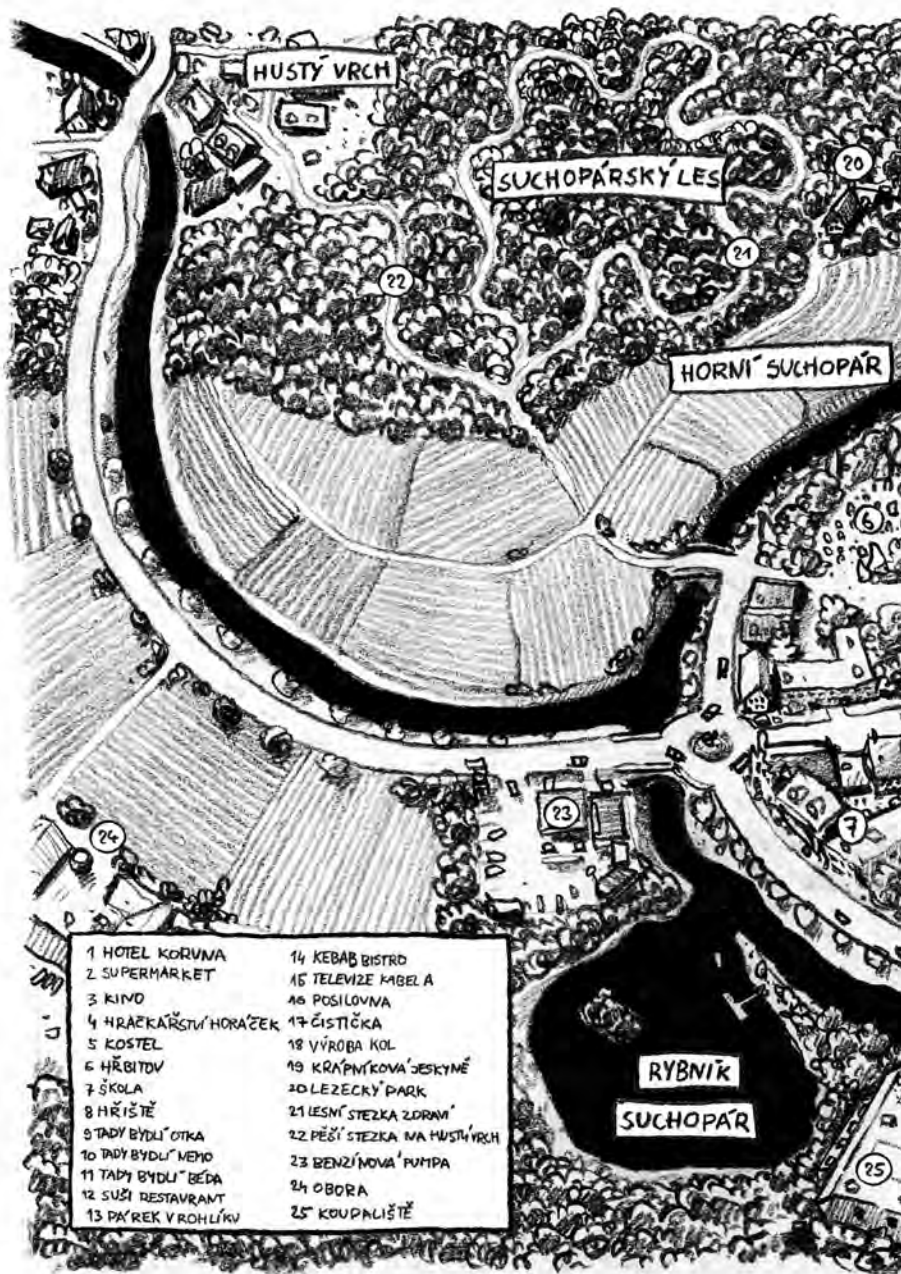
Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT !!!

MAGICKÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand

OBSAH

Kapitola 1	Překvapení!	13
Kapitola 2	Klídek?	18
Kapitola 3	Gustík učiní rozhodnutí	28
Kapitola 4	Čáry a kouzla!	34
Kapitola 5	Vlkodav jménem Muška	39
Kapitola 6	Béda ztratí nervy	43
Kapitola 7	Dusno s růžovými obláčky	50
Kapitola 8	Objeví se dům na stromě a Gustík zmizí	59
Kapitola 9	Nemo vážně neví, co je rozumné!	68
Kapitola 10	O přání bude nouze	79
Kapitola 11	Schránka	88

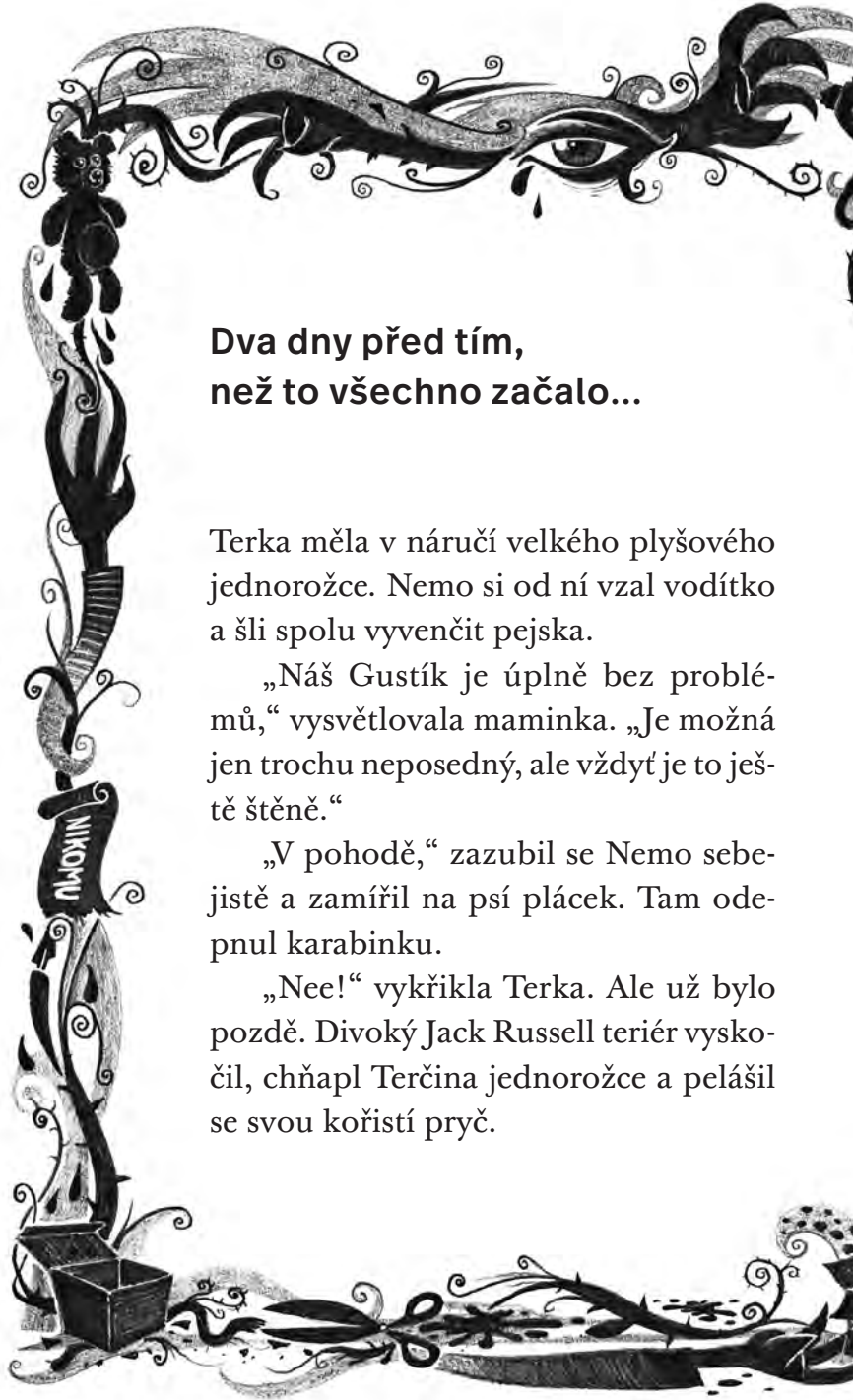
Kapitola 12	Obtloustlý sob a zvláštní vzpomínka	96
Kapitola 13	Nadílka!	102
Kapitola 14	U zubaře	109
Kapitola 15	Přání pro dospělé	113
Kapitola 16	Superhrdina	119
Kapitola 17	Nemo má divný pocit	127
Kapitola 18	Písmenková polévka a suši	135
Kapitola 19	Suchopár je samý lesk	144
Kapitola 20	Záhadné loupeže	147
Kapitola 21	Zlé tušení	152
Kapitola 22	Volte zázrak!	159
Kapitola 23	Čáry se vypaří	166

OBSAH

Kapitola 24	Bédův tatínek se vrátí domů	172
Kapitola 25	Paní Č.	177
Kapitola 26	Samé bubliny	184
Kapitola 27	Lehce nabyl, lehce pozbyl	191
Kapitola 28	Štěstí	195

Můj velký dík patří Brianovi –
za jeho nápad s jednorožcem

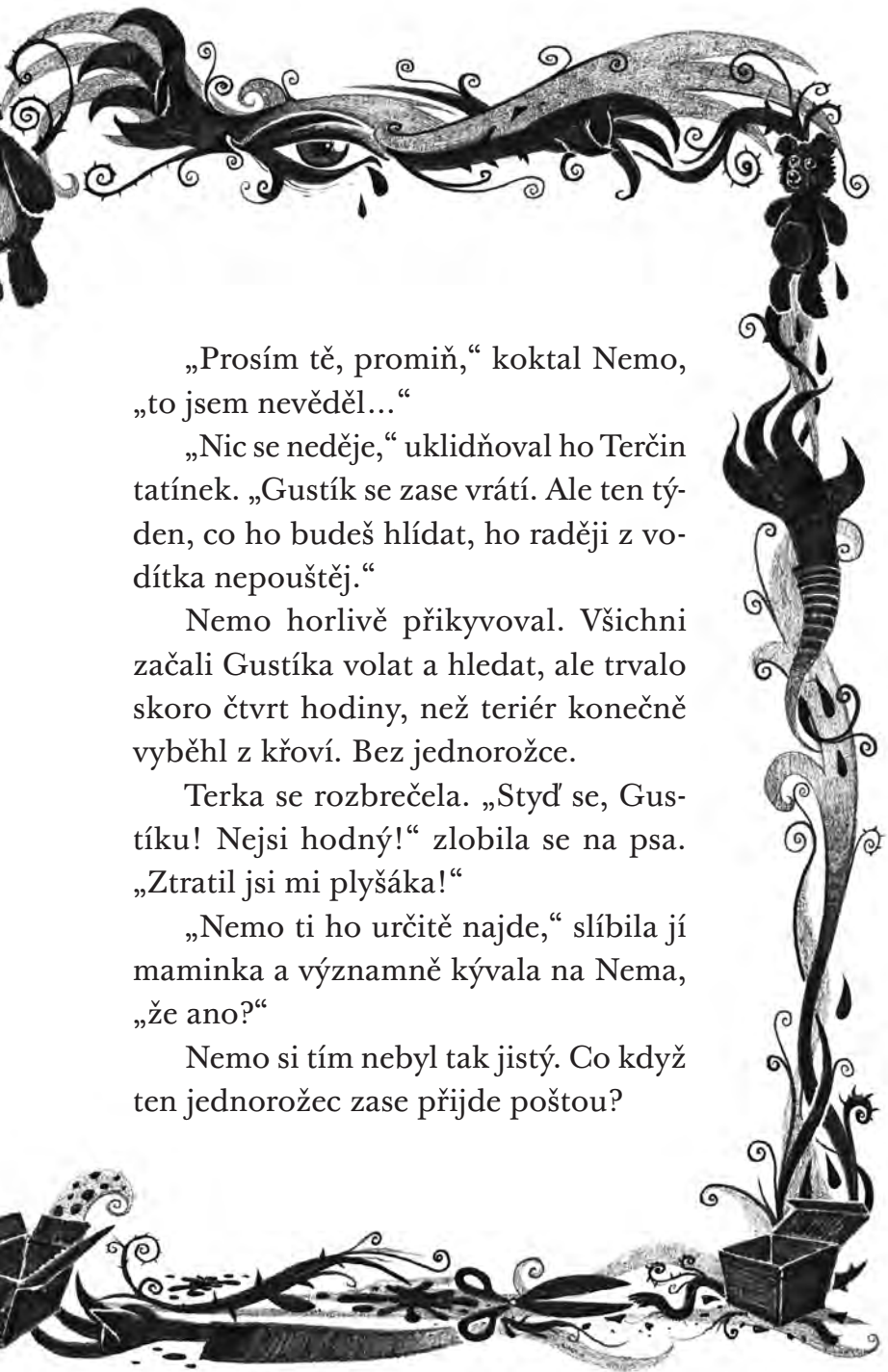
Dva dny před tím, než to všechno začalo...

Terka měla v náručí velkého plyšového jednorožce. Nemo si od ní vzal vodítko a šli spolu vyvenčit pejska.

„Náš Gustík je úplně bez problémů,“ vysvětlovala maminka. „Je možná jen trochu neposedný, ale vždyť je to ještě štěně.“

„V pohodě,“ zazubil se Nemo sebejistě a zamířil na psí plácek. Tam odepnul karabinku.

„Nee!“ vykřikla Terka. Ale už bylo pozdě. Divoký Jack Russell teriér vyskočil, chňapl Terčina jednorožce a pelášil se svou kořistí pryč.

„Prosím tě, promiň,“ koktal Nemo, „to jsem nevěděl...“

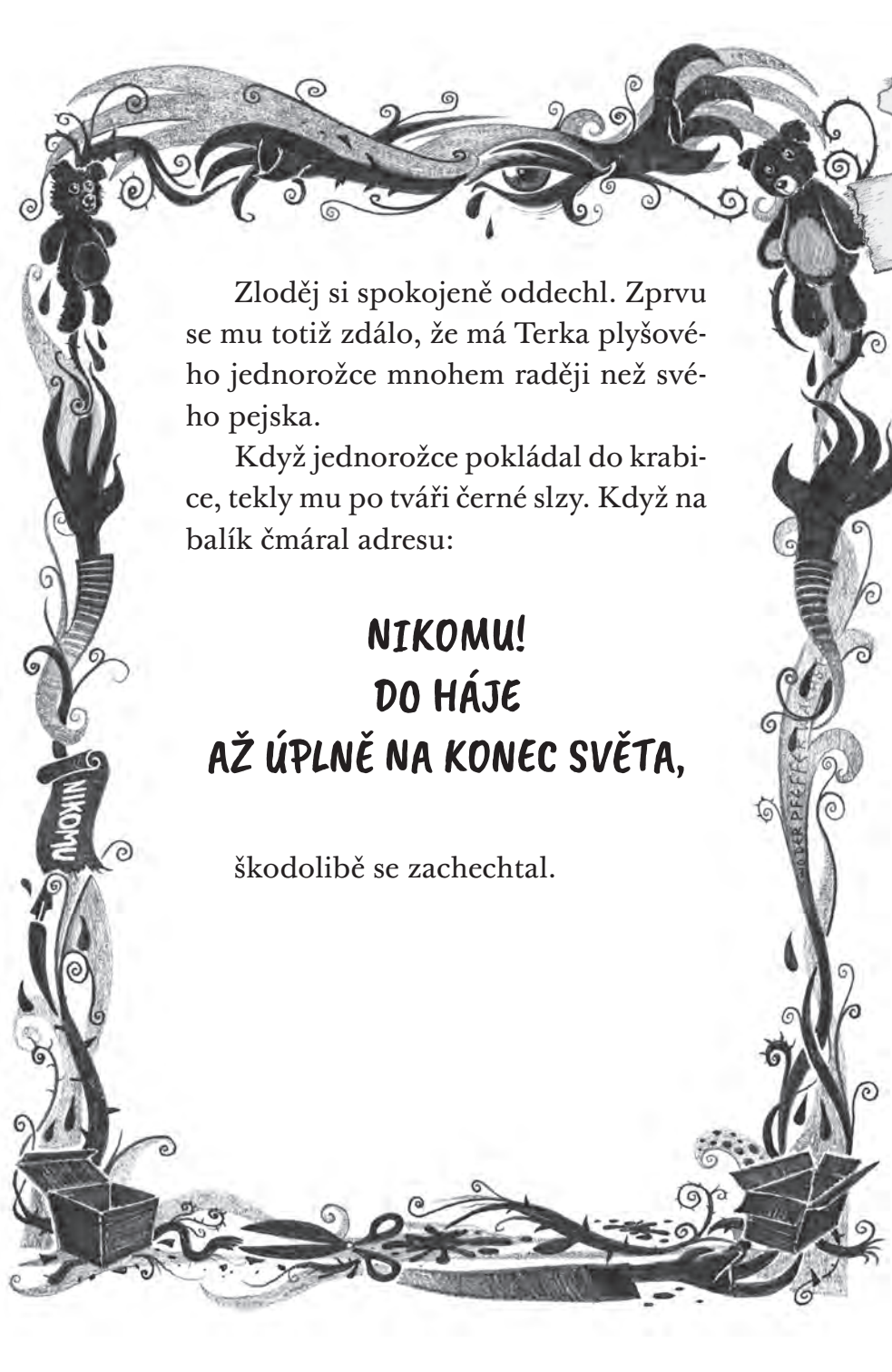
„Nic se neděje,“ uklidňoval ho Terčin tatínek. „Gustík se zase vrátí. Ale ten týden, co ho budeš hlídat, ho raději z vodítka nepouštěj.“

Nemo horlivě přikyvoval. Všichni začali Gustíka volat a hledat, ale trvalo skoro čtvrt hodiny, než teriér konečně vyběhl z křoví. Bez jednorožce.

Terka se rozbrečela. „Styď se, Gustíku! Nejsi hodný!“ zlobila se na psa. „Ztratil jsi mi plyšáka!“

„Nemo ti ho určitě najde,“ slíbila jí maminka a významně kývala na Nema, „že ano?“

Nemo si tím nebyl tak jistý. Co když ten jednorožec zase přijde poštou?

Zloděj si spokojeně oddechl. Zprvu se mu totiž zdálo, že má Terka plyšového jednorožce mnohem raději než svého pejska.

Když jednorožce pokládal do krabice, tekly mu po tváři černé slzy. Když na balík čmáral adresu:

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA,**

škodolibě se zachechtal.

Nemo vybíhal schody nahoru po dvou. Nemohl se dočkat, až Bédovi ukáže to překvapení! Nečekal na Otku a rychle proletěl kolem Bédovy maminky, která jen přidržela dveře od bytu a beze slova ukázala do kuchyně.

Nemo vběhl dovnitř a celý rozradostněný se vrhl na svého kamaráda, který právě posypával pracovní desku cukrem.

„Nazdar chlape!“

„Ahoj Nemo!“ Na Bédově pihovatém obličejí se mihl úsměv. „To jsem rád, že tě zase vidím!“

Když se objali a poplácali po ramenou, z Bědy se zvedl oblak cukru.

V tu chvíli teprve dorazila Otká. Celá zadýchaná dosedla na kuchyňskou židli, opřela

si kolena o stůl a způsobně pozdravila Bédovu babičku. Nemo starou paní ve své zbrklosti úplně přehlédla a teprve teď zjistil, že sedí u stolu a něco šije.

„Tak co, jak ses měl na kurzu přežití v přírodě?“ zajímala se Otká.

„No, jak asi?“ obrátil Běda oči v sloup. Z ledničky přinesl mísu na pečení a vyklopil její třaslavý obsah na pracovní desku. „Museli jsme spát ve stanu, každý večer dělat táborák a taky se pořád prohlížet, jestli jsme nechytily klíště. Jednou jsme dokonce jedli luční kobylky, a když bylo venku dvanáct stupňů, plavali jsme v horském jezeře.“

„Tak to je hustý!“ zubil se Nemo.

„Hustý? No to nevím.“ Běda vzal do ruky velký nůž a začal krájet sladkou hmotu na kostky. „Zdalo se mi to spíš dost náročné. Ale zase určitě ne tolik jako naše poslední dobrodružství s Drakem.“

„S Drako-*mí-rou*,“ opravila ho Otká.

„Správně.“ Nemo se usmál. Vždyť se dokonce ukázalo, že drak Drako, který plival oheň, je vlastně holka. Drakomíra pak snesla vajíčka

a z těch se vyklubali malí dráčci! Tři roztomilá dračí miminka, která se proměnila v plyšové hračky, jakmile je vzali do náruče a objali. A přesně stejně to bylo i s jejich dračí maminkou. Vlastně s každou hračkou, která doposud obživila. Ale teď! Nemo měl konečně něco, co zůstane živé napořád...

„Půjdeš s námi do parku?“ zeptal se Bědy.
„Musíme ti něco ukázat.“

„Cifix!“ rozčílila se Bédova babička. „Ten starý krám mě připraví o poslední nervy!“ Vztekle vytáhla zkrabacenou látku z šicího stroje a ukousla nit. „Podívejte se, jak to vypadá!“

„Proč? Vždyť je to hezké!“ Otká si prohlížela hotový plátěný sáček, na který Bédova babička ozdobným stehem vyšila *Maršpytlík*. Odpočítala deset maršmelounů a pak sladké pěnové kostky hezky poskládala do sáčku. Jejich Maršpytlíky se staly v suchopárském kině úplným hitem – nedělaly hluk ani nezaváněly – a taky jim třem pěkně zvedly kapesné.

„Já si to taky myslím,“ přidal se k Otce Nemo. Vždycky obdivoval, jak je Bédova babička šikovná. Každý rok jim šila bezvadné masky

na karneval. Posledně byl z Bědy skvělý Zorro Mstitel, zatímco Nemo si musel vyrobit masku robota z prázdných krabic z obchodu sám. Při soutěži o to, kdo spořádá víc čokoládových indiánek, to bylo dost nepraktické.

„Tak co?“ Nemo si netrpělivě strčil do pusy bonbón. „Jdeš s námi, nebo ne?“

„Nee.“ Běda zavrtěl hlavou. „Mám toho ještě hodně. Musím vybalit batoh, dát vysušit stan a taky dodělat tady ty maršmelouny. Z kina Gala už volali – čekají na další várku. Myslel jsem, že mi pomůžete.“

„Spíš později,“ kroutil se Nemo. „Nejprve ti chci něco ukázat.“

Běda samým leknutím vytřeštil oči. „Co?“

„Překvapení!“ pousmál se Nemo tajuplně.

„Šmankote!“

„Bez obav,“ zkoušela Bědu uklidnit Otká. „Tentokrát výjimečně nejde o žádný balíček. Má to kožich, umí to panáčkovat a kouše to. Úplně všechno.“

Běda zbledl.

„Yetti?“ řekl šeptem, aby to babička neslyšela.

„Ne.“ Nemo se rozhodl, že už svého kama-
ráda nebude dál napínat. „Je to... pes!“

„Pes?“ Bédův úlek se okamžitě proměnil
v naprosté nadšení. „Kde ho máš?“

„Dole před domem. Gustík hned všechno
ožuzlá, nechtěli jsme ho brát nahoru.“

„Jdeme!“ Béda si strhl zástěru, zmačkal ji do
kuličky a přesnou trefou ji odpálil na kredenc.

„Ale vždyť jsi chtěl ještě...“, ukázala babič-
ka na rozdělané maršmelouny. Ale děti už byly
z kuchyně venku.

„Můžu?“

„Jasně!“ Nemo předal Bédovi obřadně vodítko. „Ale drž ho pořádně! Gustík rád utíká!“

„Myslíš, že neumím ani vyvenčit psa?“ ztvářil se Béda uraženě. Vtom ale malý Jack Russell teriér vyrazil. Béda zavrával a dlouhými skoky se pustil za ním. Otká se hihňala. Vypadalo to totiž, jako by Gustík venčil Bédu – a ne naopak.

„Ale jedno vážně nechápu...,“ přiběhl zpátky udýchaný Béda. „Vaši ti přece psa nechtěli dovolit. Jak to, že tak najednou změnili názor?“

„Ale Gustík není *můj*,“ vysvětloval Nemo. „Dal jsem si do *Suchopárského posla* inzerát na

hlídání a venčení psů. Naši říkali, že bych si to měl nejdřív vyzkoušet.“

Béda se pohoršeně ušklíbl. „To je ale dost průhledný rodičovský trik. Teď jenom doufají, že tě to za týden omrzí.“

„Já jim ale dokážu pravý opak!“

Nemo si vzal zpátky vodítko a sklonil se ke Gustíkovi. Láskyplně pejška poplácal po zádech a ten mu na oplátku oslintal ruku. „Se psem se člověk nikdy nenudí.“

Otka si tím tak jistá nebyla. Nudila se už teď! „Brr. Co dneska podnikneme?“ zeptala se s netrpělivostí v hlase.

„Co?“ Nemo a Béda se na ni nechápavě podívali. „Budeme přece venčit psa!“

„Celý den?“ Otká hlasitě vzdychla. „Procházký jsou příšerná otrava! Ať už se psem, nebo bez něj.“

Ale Nemo s Bédou na to zjevně měli jiný názor. Rozjařeně běhali po parku a Gustík vedle nich rozpustile skákal.

Nemo zvedl ze země klacík a pobídl Gustíka, aby vyskočil ještě výš. Pejsek kňučel radostí a Béda nadšeně tleskal.

Otka šla pomalu za nimi a zase si povzddechla. Radši se porozhlédnu trochu po okolí, pomyslela si.

V parku bylo dneska živo. Byla neděle a obyvatelé Horního Suchopáru si užívali hezkého počasí. Konečně zase jednou žádné vedro, náhlá tma, slizký déšť nebo sníh – to se musí pořádně využít!

Na veliké louce si lidé házeli frisbee, někteří leželi jen tak v trávě a opalovali se. Kousek od nich Otku zaujaly tři velké slunečníky s kulatými pultíky. Za nimi stáli paní ředitelka Hůlková, Franta Paclík a starosta Bílý.

„Podívejte se!“ obrátila se Otko k chlapcům. „Tam je volební mítink kandidátů na nového starostu. Volby jsou už příští týden. Pojďme se tam podívat.“

Ale chlapci ji vůbec neposlouchali.

„A copak to tady mám?“ Nemo sáhl do kapsy pro psí pamlsek. Držel ho v takové výšce, že si pro něj Gustík musel vyskočit.

„No, chtěl bys dobrůtku? Tak, pěkně popros – no vidíš, jsi pašák!“